

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00443 / 27.01.2020 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

- A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișă suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Opera suspicionată (OS) Suspicious work		Opera autentică (OA) Authentic work
OS	Deaconu, Stefan. <i>Metodologie juridică. Curs practic pentru studenți</i> . Ed.3 București: Hamangiu. 2013.	
OA	POPA N., EREMIA M.C., CRISTEA S. <i>Teoria generală a dreptului</i> . Ed.2. București: All Beck. 2005.	
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.18	p.17
P.02	p.20	p.19
P.03	p.24	p.20
P.04	p.25	p.21
P.05	p.25	p.21
P.06.	p.28	p.25
P.07	p.30	p.26
P.08	p.33	p.28

Fișă întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at
www.plagiate.ro

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul initial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișă de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figure (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaj (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figure sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaj (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particolare: a) Preluările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiul este definit prin textul legii¹.

„...plagiul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimisă la operele originale...”

Tehnic, plagiul are la bază conceptul de piesă de creație care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un răsonament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiata sau suspionate de plagiat:

- ...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:
- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definite.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printre citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică. Simple mențiuni a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii prelăunii nu este de natură să evite punerea în discuție a suspecțiunii de plagiat.
- v) Piese de creație preluate din opera autentică se utiliză la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- vi) În opera suspionată se identifică un fil sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă același premise cu aceleși concluzii ca în opera autentică.”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiului: bună-conduita, preventie, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Preventor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

BCU Cluj-Napoca

LEGAL201511325

universitară

Carte

ȘTEFAN DEACONU

METODOLOGIE JURIDICĂ

CURS PRACTIC PENTRU STUDENȚI

Ediția a 3-a

- surse de documentare: bibliotecă, baze de date, internet
- redactarea unui articol
- prezentarea unei lucrări
- cum se pregătește un CV
- sfaturi pentru carieră

 Editura
Iamangiu
2013

Copyright © 2013
Editura Hamangiu SRL

Editură acreditată CNCS - Consiliul Național al Cercetării Științifice

Toate drepturile rezervate Editurii Hamangiu
Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată
fără acordul scris al Editurii Hamangiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEACONU, STEFAN

Metodologie juridică : curs practic pentru studenți /
Ştefan Deaconu. - Ed. a 3-a, rev. - Bucureşti : Editura
Hamangiu, 2013
Bibliogr.
ISBN 978-606-678-793-2

34(075.8)

Editura Hamangiu:
Bucureşti, Str. Col. Popeia
nr. 36, sector 5
O.P. 5, C.P. 91

Vânzări:
021.336.01.25
0788.854.348
0788.724.564

Tel./Fax:
021.336.0443
031.805.8020
031.805.8021

E-mail:
redactie@hamangiu.ro
distributie@hamangiu.ro

mai simplă formă intuitivă. Jurisprudența scoate concepțele ei din relațiile cele mai complicate ale comerțului uman și ale comportamentului arbitrar. Astfel, matematica este, după natura problemei, cea mai simplă dintre toate științele, iar jurisprudența, cea mai complicată^[1].

P.01

Dreptul are un aport la construirea teoriei argumentării.

În literatura de specialitate din țara noastră, s-a discutat îndelung în legătură cu existența logicii juridice ca o logică rațională. Punctele de vedere asupra poziției logicii în sistemul științelor juridice diferă de la autor la autor. În timp ce profesorul Gheorghe Enescu consideră că există o logică judiciară în cadrul logicilor normative, profesorul Petru Botezatu recunoaște aportul dreptului la construirea teoriei argumentării. În general, se are în vedere utilizarea regulilor în activitatea practică de realizare a dreptului (logica juridică) și mai puțin ca un domeniu distinct de aplicare a logicii în procesul specific de cunoaștere juridică, ca o dialectică a gândirii juridice, a logicii actului de creație în drept.

Athanase Joja:
„Tehnica juridică și retorica sunt o altă obârșie a logicii”.

Deducția în drept este în întregime dominată de silogisme de subsumare. Nu întâmplător, Athanase Joja consideră că „tehnica juridică și retorica sunt o altă obârșie a logicii”.

Indiferent însă de pozițiile exprimate, principiile logicii formale nu se transpun *mutatis mutandis* în domeniul juridic. Ele capătă o expresie specifică în drept^[2]. Exprimând o asemenea calitate, G. Kalimowski definește astfel logica juridică: „Studiul gândirii juridice discursivee în toată întinderea acestuia, adică în toate operațiile ei intelectuale pe care le efectuează în elaborarea, interpretarea și aplicarea dreptului”^[3].

Încă la începutul secolului se considera că, pentru a interpreta dreptul sau pentru a construi un sistem

^[1] W. Wundt, Logik, vol. III, p. 616, citat de A. Joja, Studii de logică, Ed. Academiei, București, 1960, p. 154.

^[2] N. Popa, op. cit., p. 25.

^[3] G. Kalimowski, De la specificité de la logique, citat de Gh. Mihai, Elemente constructive de argumentare juridică, Ed. Academia, București, 1982, p. 24.

Metoda logică este de largă utilitate în orice act de gândire științifică.

Dreptul este o „matematică a științelor sociale”.

Metoda logică este de largă utilitate în orice act de gândire științifică. În drept, ea este o totalitate de procedee și operațiuni metodologice specifice, prin care se creează posibilitatea surprinderii structurii și dinamicii raporturilor necesare între diferite componente ale sistemului juridic al unei societăți.

Ca știință eminentă sistematică, dreptul se apropie considerabil de matematică, astfel că putem defini dreptul ca o „**matematică a științelor sociale**”. O asemenea apropiere este posibilă datorită caracterului pregnant logic al dreptului.

Obiectul lor fiind deosebit, matematica și dreptul au puncte comune sub aspectul formei, rezultând din necesitatea stringentă a formei și formării ipotezelor. O normă procedurală de drept obligă pe acela care face o afirmație în fața instanței să-o dovedească, stabilind și reguli ce alcătuiesc tehnica dovedirii. Dacă știința înseamnă folosirea sistematică a puterii intelectuale umane pentru producerea cunoașterii, știința dreptului își propune să expună tematic și să analizeze logic dreptul.

P.02

Juristului îi este necesar și util întregul aparat al logicii. Aceasta se explică prin simplitatea rezolvării problemelor de gândire sau a celor de practică. Adesea, se crede că este suficient să stăpânești formele și percepțele gândirii logice pentru ca succesul să fie asigurat.

B. Metoda istorică

Definiția metodei istorice.

Potrivit metodei istorice, științele juridice cercetează dreptul în perspectiva și evoluția sa istorică, de-a lungul diferitelor orânduirii sociale. Ele analizează esența, forma și funcțiile dreptului raportate la etapa istorică pe care o străbate o societate, știut fiind că instituțiile juridice poartă pecetea transformărilor istorice ale poporului și ale țării respective.

dreptului comparat. Știința dreptului comparat a fixat deja anumite reguli, care prezintă utilizarea metodei comparative în drept. Observarea riguroasă a acestor reguli asigură succesul metodei, conferindu-i caracterul științific indispensabil.

P.03

În metoda comparativă se compară numai ceea ce este comparabil.

Prima regulă a metodei impune a compara numai ceea ce este comparabil. În cadrul acestei reguli va trebui să se constate, mai întâi, dacă sistemele comparate aparțin aceluiași timp istoric de evoluție a dreptului sau aparțin unor perioade istorice diferite. Apoi, dacă sistemele de drept din care fac parte instituțiile comparate sunt – ideologic vorbind – antagoniste, este evident că procedeul comparației nu poate fi relevat decât sub aspectul stabilirii diferențelor. Spre exemplu, dacă am dori să comparăm reglementarea instituției proprietății în familia dreptului romano-germanic (din care face parte sistemul nostru de drept) și familia dreptului musulman, vom utiliza analiza de contrast (comparație contrastantă). Instituțiile fiind evident deosebite, nu va fi realizată o juxtapunere a acestora, iar rezultatele vor fi prea puțin accentuate.

Spre exemplu, în dreptul musulman există teoria teocratică, potrivit căreia întregul pământ aparține lui Alah și trimisului său, Mahomed. Proprietarul suprem al pământului islamic este Califul – reprezentant și continuator al profetului.

Proprietatea este permanentă, neexistând instituția prescripției. Modurile de dobândire a proprietății sunt, de asemenea, deosebite de cele din dreptul romano-germanic^[1].

Diferențele sensibile există și în legătură cu reglementarea juridică a altor instituții. Astfel, în dreptul musulman este interzisă cămatăria (împrumutul cu dobândă). De asemenea, dreptul musulman reglementează într-un mod aparte instituția căsătoriei. Dacă doctrina consideră căsătoria de origine divină,

Teoria teocratică în dreptul musulman.

^[1] N. Popa, op. cit., p. 29 și urm.

dreptul musulman o trece în rândul tranzacțiilor civile (un contract făcut în vederea „*dreptului de a te bucura de o femeie*”, drept recunoscut, evident, numai bărbatului). Condițiile de validitate a contractului sunt: a) consimțământul părinților; b) prezența a doi martori; c) constituirea unei dote (zestre); d) absența oricărui impediment (dificultăți).

Datele pe care le furnizează un studiu de drept comparat sunt de natură a aduce informații prețioase în legătură cu reglementările din sisteme de drept diferite, chiar dacă nu vor putea fi sesizate similitudini sau juxtapuneri de reglementări între instituția din sistemul nostru legal și cele din alt sistem juridic.

P.04

Compararea se face într-un anumit context.

A doua regulă a metodei se referă la compararea unor situații sau instituții într-un anumit context. De aceea, este necesar ca întreaga comparație a instituțiilor supuse acestui proces să se facă în contextul social, politic, cultural din care au rezultat respectivele instituții. Astfel, este necesar ca în procesul de comparare să se plece de la cunoașterea principiilor de drept și a regulilor aplicabile sistemelor de drept comparate.

Modul în care sunt analizate izvoarele dreptului.

A treia regulă a metodei privește analiza izvoarelor dreptului, care oferă imaginea poziției diferite a formelor de exprimare a dreptului (legi, cutume, precedente judiciare) de la un sistem juridic la altul. Cel care dorește să determine comparația cu privire la norma aplicabilă în mod real va trebui să țină seama de ierarhia izvoarelor dreptului, de raporturile reale de forță juridică dintre ele și de modul în care se completează reciproc.

P.05

Analiza evoluției în timp a normei în metoda comparativă.

Ultima regulă a metodei se referă la faptul că, în aprecierea termenului de comparat, trebuie să se țină seama nu numai de sensul inițial al normei, ci și de evoluția acesteia în timp, în procesul aplicării ei. În acest proces, și mai ales când textul supraviețuiește unor perioade social-istorice diferite, forma inițială a regulii de conduită poate evoluă într-atât, încât sensul normei apare complet diferit. Cel care compară va trebui în

Cu toate acestea, nu se poate vorbi despre o metodă sociologică în studiul dreptului de la începutul secolului al XX-lea.

P.06

Apariția cercetării sociologice a dreptului.

Cel care a pus bazele cercetării sociologice a dreptului este juristul german Eugen Erlich, prin lucrarea sa „*Bazele sociologiei dreptului*”, apărută în 1913. Erlich, adept al „liberului drept”, fundamentează necesitatea unei cercetări mai cuprindătoare a realității juridice, care nu se poate reduce la stadiul normelor și instituțiilor juridice, fiind necesare cercetări în plan vertical, în adâncime, pentru a se pune în evidență „*dreptul viu*”.

Modul în care s-a dezvoltat sociologia juridică.

Ulterior, cercetarea sociologică juridică a luat amploare, aceasta dând o perspectivă nouă studiului realității juridice, ca realitate socială, verificând modul în care societatea influențează dreptul și aceasta suportă, la rându-i, influență din partea dreptului^[1]. Sociologia juridică a dreptului pune în lumină faptul că între fenomenele sociale există unele care au un caracter juridic deosebit – legile, activitatea jurisdicțională, activitatea administrativă –, denumite uneori și fenomene juridice primare, întrucât trăsătura lor evident juridic le face să se identifice cu dreptul. În același timp însă, există și fenomene juridice secundare, în care elementul juridic este mai puțin evident, ca în cazul responsabilității sociale sau a statutului și rolului individului în societate.

Profesorul francez Maurice Hauriou remarcă faptul că „*puțină sociologie te îndepărtează de drept, iar multă sociologie te reduce la el*”. În replică, sociologul francez – jurist la origine – George Gurvitch completa (peste timp): „*puțin drept te îndepărtează de sociologie, iar mai mult drept te reduce la ea*”.

Metoda sociologică poate fi utilizată de legiuitor pentru a-și procura informații în legătură cu măsura în care legea este respectată și în ce proporție legea își

^[1] A se vedea, pentru detalii, E. Durkheim, Regulile metodei sociologice, Ed. Științifică, București, 1974.

P.07

Prin metode care-i rămân specifice (observația, sondajul de opinie, ancheta sociologică, chestionarul, interviul), sociologia juridică îmbrățișează următoarele domenii: a) domeniul creării dreptului; b) domeniul cunoașterii legilor de către cetățeni și organele de stat; c) domeniul poziției subiecților raporturilor sociale față de reglementările juridice în vigoare; d) domeniul cercetării cauzelor concrete ale încălcării dreptului; e) domeniul limitelor reglementării juridice, al raportului dintre sfera reglementărilor juridice și extrajuridice, a formelor juridice și metajuridice de influențare a conduitei cetățenești.

Test de autoevaluare pentru Capitolul al III-lea

1. Pentru a-și procura informații în legătură cu măsura în care o lege este respectată și în ce proporție legea își găsește suport din partea cetățenilor, legiuitorul poate utiliza:
 - a) metoda logică de cercetare;
 - b) metoda istorică de cercetare;
 - c) metoda sociologică de cercetare.

2. Logica judiciară are în vedere:
 - a) sursele dreptului;
 - b) modul de redactare a normei juridice;
 - c) modul de interpretare și punere în aplicare a normei juridice.

3. Metoda logică de cercetare:
 - a) reprezintă totalitatea procedeelor și operațiunilor metodologice specifice dreptului;
 - b) reprezintă un set de norme de conduită;
 - c) reprezintă totalitatea normelor juridice cu aplicabilitate într-un stat.

4. Cel care a pus bazele cercetării sociologice a dreptului a fost:
 - a) Hugo Grotius;
 - b) Mircea Manolescu;
 - c) Eugen Erlich.

Capitolul al IV-lea

Alte metode ale științelor sociale cu importanță pentru drept

Obiectivele de învățare ale Capitolului al IV-lea

După studiul acestui Capitol de învățare veți reuși:

- » înțelegerea și definirea metodei cantitative;
- » înțelegerea și definirea metodei statistice;
- » înțelegerea și definirea metodei experimentale;
- » înțelegerea și definirea metodei informaționale, a metodei sistemică și a metodei prospective.

A. Metodele cantitative

Acste metode au căpătat în ultimul timp o tot mai mare pondere în cercetarea științifică juridică, cu largi și imediate aplicații în practica dreptului. În general, astăzi, teoria juridică nu poate merge decât în strânsă corelație cu nevoile practice ale creației și aplicării

P.08 dreptului.

Definiția metodelor cantitative.

Nevoia introducerii unor metode cantitative în cercetarea științifică juridică și în practica dreptului a izvorât din necesitatea de a conferi noi valențe acestei cercetări, în strânsă legătură cu unitățile practice. Folosirea calculatorului și a diverselor programe juridice ajută în luarea deciziei. Folosirea tehnicii moderne nu îngustează posibilitățile de decizie, ci, dimpotrivă, le optimizează. Timpul economisit este folosit la fundamentarea temeinică a deciziei. **Informatica juridică** îmbunătățește procesul decizional prin rapiditatea efectuării diferitelor operațiuni și exactitatea informației într-un termen record.